

Materialne avtorske pravice dajejo avtorju monopol nad posameznimi oblikami izkoriščanja avtorskega dela. Avtor bo svoje materialne interese uresničil tako, da bo sam izkoriščal svoje delo ob izključitvi vseh drugih, ali da bo dopustil izkoriščanje svojega dela komu drugemu proti plačilu. V zadnjem času se materialne avtorske pravice ne nanašajo več zgolj na izkoriščanje avtorskega dela, ampak tudi na določene oblike razpolaganja s primerki avtorskega dela.

- [Kaj ni varovano kot avtorsko delo?](#)
- [Kdo velja za avtorja?](#)
- [Kaj je izkoriščanje avtorskega dela?](#)
- [Kaj je avtorska pravica?](#)
- [Kaj so materialne avtorske pravice?](#)
- [Kaj so moralne avtorske pravice?](#)
- [Kaj so druge pravice avtorja?](#)
- [Kako postane avtorsko delo varovano?](#)
- [Kaj so sorodne pravice?](#)
- [Kako pridobiti pravico do uporabe avtorskih del?](#)
- [Kdaj je uporaba avtorskih del prosta?](#)
- [Kaj je zakonita licenca?](#)
- [Kaj je kolektivno uveljavljanje avtorskih pravic?](#)

Avtorska dela so individualne intelektualne stvaritve s področja književnosti, znanosti in umetnosti, ki so na kakršenkoli način izražene

© Avtorska agencija za Slovenijo

[O uradu](#) →

[O intelektualni lastnini](#) ↓

→ [Osnove intelektualne lastnine](#)

→ [Primeri s področja pravic](#)

→ [Uveljavljanje pravic](#)

→ [Glosar](#)

→ [Promocijska literatura](#)

[Priručnik za izumitelje](#) →

[Za novinarje](#) →

[Kontakt in podatki](#) →

Osnove intelektualne lastnine

Pravice intelektualne lastnine so izključne (vendar je izključnost v nekaterih primerih pogojena z naravo predmeta varovane pravice) in temeljijo na nekaterih osnovnih načelih.

- Imetnik pravice sme prepovedati komercialno izkoriščanje predmeta pravice, za katerega ni dal dovoljenja.
- Varstvo teh pravic se nanaša izključno na gospodarsko dejavnost.
- Pravice so teritorialne in tudi praviloma časovno omejene, razen blagovnih znamk, trgovskih imen in geografskih označb, katerih varstvo lahko traja neomejeno dolgo. Po izteku zakonsko predpisane dobe postane predmet takšnega varstva javna dobrina in ga lahko vsakdo svobodno komercialno izkorišča.

Intelektualna lastnina je samostojno pravno področje, saj zakon določa vrsto in vsebino teh pravic, njihov obseg in način pridobitve, način uveljavljanja pravic v primeru njihove kršitve, vrste in dovoljene oblike

Osnove intelektualne lastnine

Pravice intelektualne lastnine so izključne (vendar je izključnost v nekaterih primerih pogojena z naravo predmeta varovane pravice) in temeljijo na nekaterih osnovnih načelih.

- Imetnik pravice sme prepovedati komercialno izkoriščanje predmeta pravice, za katerega ni dal dovoljenja.
- Varstvo teh pravic se nanaša izključno na gospodarsko dejavnost.
- Pravice so teritorialne in tudi praviloma časovno omejene, razen blagovnih znamk, trgovskih imen in geografskih označb, katerih varstvo lahko traja neomejeno dolgo. Po izteku zakonsko predpisane dobe postane predmet takšnega varstva javna dobrina in ga lahko vsakdo svobodno komercialno izkorišča.

[\[doc\] INTELEKTUALNA LASTNINA – pomen pojmov](#) 🔍 - [\[Translate this page \]](#)

File Format: Microsoft Word - [Quick View](#)

Intelektualna lastnina je samostojno pravno področje, saj zakon določa vrsto za kolektivno upravljanje avtorskih pravic na delih s področja **glasbe**, ...

www.ekofoodprojekt.eu/nyelv_szloven/letoltesek/intelektualna.doc

Materiale avtorske pravice dajejo avtorju monopol nad posameznimi oblikami izkoriščanja avtorskega dela. Avtor bo svoje materialne interese uresničil tako, da bo sam izkoriščal svoje delo ob izključitvi vseh drugih, ali da bo dopustil izkoriščanje svojega dela komu drugemu proti plačilu. V zadnjem času se materialne avtorske pravice ne nanašajo več zgolj na izkoriščanje avtorskega dela, ampak tudi na določene oblike razpolaganja s primerki avtorskega dela.

- [Kaj ni varovano kot avtorsko delo?](#)
- [Kdo velja za avtorja?](#)
- [Kaj je izkoriščanje avtorskega dela?](#)
- [Kaj je avtorska pravica?](#)
- [Kaj so materialne avtorske pravice?](#)
- [Kaj so moralne avtorske pravice?](#)
- [Kaj so druge pravice avtorja?](#)
- [Kako postane avtorsko delo varovano?](#)
- [Kaj so sorodne pravice?](#)
- [Kako pridobiti pravico do uporabe avtorskih del?](#)
- [Kdaj je uporaba avtorskih del prosta?](#)
- [Kaj je zakonita licenca?](#)
- [Kaj je kolektivno uveljavljanje avtorskih pravic?](#)

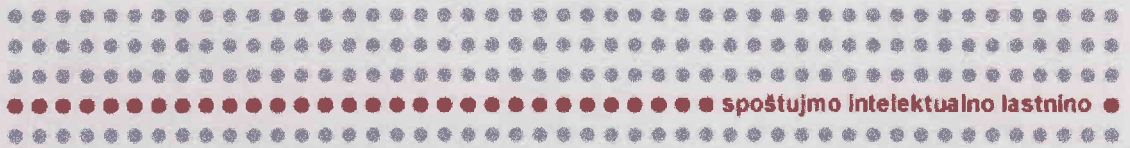
Avtorska dela so individualne intelektualne stvaritve s področja književnosti, znanosti in umetnosti, ki so na kakršenkoli način izražene

Išči po straneh AAS

© Avtorska agencija za Slovenijo

URAD
REPUBLIKE
SLOVENIJE
ZA *intelektualno*
LASTNINO

O uradu • O intelektualni lastnini • Priročnik za izumitelje • Za novinarje • Kontakt in podatki • Kazalo • Domov • [english](#)

O uradu

O intelektualni lastnini

→ Osnove intelektualne lastnine

→ Primeri s področja pravic

→ Uveljavljanje pravic

→ Glosar

→ Promocijska literatura

Priročnik za izumitelje

Za novinarje

Kontakt in podatki

Osnove intelektualne lastnine

Pravice intelektualne lastnine so izključne (vendar je izključnost v nekaterih primerih pogojena z naravo predmeta varovane pravice) in temeljijo na nekaterih osnovnih načelih.

- Imetnik pravice sme prepovedati komercialno izkoriščanje predmeta pravice, za katerega ni dal dovoljenja.
- Varstvo teh pravic se nanaša na geografskih označb, katere dobe postane predmet izkoriščanja.

Die Eigentümer von Autorenrechten kann die kommerzielle Nutzung seines geistigen Eigentums verbieten, wenn er nicht seine Genehmigung dazu gegeben hat.

imen in
sane
talno
njihov
ke

Intelektualna lastnina je samostojno pravno področje, saj zakon določa vrsto za kolektivno upravljanje avtorskih pravic na delih s področja glasbe, ...
www.ekofoodprojekt.eu/nyelv_szloven/letoltesek/intelektualna.doc

Osnove intelektualne lastnine

Pravice intelektualne lastnine so izključne (vendar je izključnost v nekaterih primerih pogojena z naravo predmeta varovane pravice) in temeljijo na nekaterih osnovnih načelih.

- Imetnik pravice sme prepovedati komercialno izkoriščanje predmeta pravice, za katerega ni dal dovoljenja.
- Varstvo teh pravic se nanaša na geografskih označb, katere dobe postane predmet izkoriščanja.

[poc] [INTELEKTUALNA LASTNINA – pomen pojmov](#) - [[Translate this page](#)]

File Format: Microsoft Word - [Quick View](#)

Intelektualna lastnina je samostojno pravno področje, saj zakon določa vrsto za kolektivno upravljanje avtorskih pravic na delih s področja glasbe, ...
www.ekofoodprojekt.eu/nyelv_szloven/letoltesek/intelektualna.doc

intelektualne lastnine

Osnove intelektualne lastnine

Pravice intelektualne lastnine so izključne (vendar je izključnost v nekaterih primerih pogojena z naravo predmeta varovane pravice) in temeljijo na nekaterih osnovnih načelih.

- Imetnik pravice sme prepovedati komercialno izkoriščanje predmeta pravice, za katerega ni dal dovoljenja.
- Varstvo teh pravic se nanaša izključno na gospodarsko dejavnost.
- Pravice so teritorialne in tudi praviloma časovno omejene, razen blagovnih znamk, trgovskih imen in geografskih označb, katerih varstvo lahko traja neomejeno dolgo. Po izteku zakonsko predpisane dobe postane predmet takšnega varstva javna dobrina in ga lahko vsakdo svobodno komercialno izkorišča.

Intelektualna lastnina je samostojno pravno področje, saj zakon določa vrsto in vsebino teh pravic, njihov obseg in način pridobitve, način uveljavljanja pravic v primeru njihove kršitve, vrste in dovoljene oblike gospodarskega izkoriščanja ipd. Torej podjetniška narava teh pravic zahteva tudi ustrezno upravljanje z njimi.

Zaradi izključne narave so z ekonomskega vidika pravice intelektualne lastnine izredno pomembne, saj vplivajo na povečanje konkurenčnosti subjektov na trgu, njihov dolgoročni razvoj, na raziskave, razvoj in investicije, na vzpostavljanje novih ali širjenje že obstoječih vej gospodarstva, na odpiranje novih delovnih mest in nenazadnje tudi na povečanje prihodkov države iz naslova davkov.

Svetovna organizacija za intelektualno lastnino (WIPO), ki ima sedež v Ženevi, si prizadeva za čim večje poenotenje zakonodaj svojih članic na področju intelektualne lastnine. Pod njenim okriljem so bile sprejete številne mednarodne pogodbe, ki usklajujejo posamezna področja prava intelektualne lastnine. Ratifikacija teh pogodb zagotavlja uskladitev nacionalnih zakonodaj na tem področju, kar med drugim prinaša določeno poenotenje vsebine pravic in njihovega trajanja ter poenostavitev postopkov njihove pridobitve. Nekaterne mednarodne pogodbe omogočajo tudi pridobitev pravic intelektualne lastnine v državah članicah na podlagi ene same prijave. Po Ustavi Republike Slovenije se ratificirane in objavljene mednarodne pogodbe uporabljajo neposredno ter jih ni potrebno prevzeti v slovensko zakonodajo. V Sloveniji velja trenutno 23 mednarodnih pogodb s področja intelektualne lastnine.

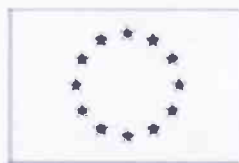
Posamezna področja intelektualne lastnine urejajo tudi predpisi Evropske unije, in sicer nekatera področja avtorskega prava, področje patentiranja biotehnoških izumov ter področje modelov in znamk. Direktive so prevzete v slovensko zakonodajo, uredbe pa se uporabljajo neposredno.

Poleg mednarodnih in evropskih predpisov urejajo pravice intelektualne lastnine v Sloveniji še trije zakoni, in sicer zakon o avtorski in sorodnih pravicah, zakon o industrijski lastnini in zakon o varstvu topografije polprevodniških vezij.

:// izvırznanja

Spletna knjižnica za poklicno
in strokovno izobraževanje

**Evropski
Socialni
Sklad**

Kako upoštevamo in spoštujemo avtorske pravice Nekaj napotkov avtorjem, ki pišejo oz. pripravljajo učbenik ali drugo učno gradivo

Avtorica: Jana Šmagelj

Gradivo je nastalo na Centru RS za poklicno izobraževanje. Njegovo objavo je omogočilo sofinanciranje Evropskega socialnega sklada EU in Ministrstva RS za šolstvo in šport.

Ljubljana, 2007

21. člen takole opredeljuje materialne avtorske pravice:

- (1) Materialne avtorske pravice varujejo premoženjske interese avtorja s tem, da avtor izključno dovoljuje ali prepoveduje uporabo svojega dela.***
- (2) Če ni s tem zakonom drugače določeno, je uporaba avtorskega dela dopustna le, če je avtor v skladu z zakonom in pod pogoji, ki jih je določil, prenesel ustrezno materialno avtorsko pravico.***

Poglavitna razlika med objavo in izdajo je v tem, da se izdaja nanaša na telesne oblike avtorskih del. Izdaja je opredmetena oblika objave, v poštev pridejo opredmetenja vseh vrst (knjige, CD-ROM-i, mikrokopije, grafični listi ...).

Pogoj za objavo in izdajo je dovoljenje upravičenca, ki je lahko avtor, imetnik avtorske pravice ali sorodnih pravic.

Avtorsko delo je postalo dostopno javnosti, če ga je večje število oseb, ki so zunaj običajnega kroga družine ali osebnih znancev, čutno zaznalo. Do objave lahko pride z realizacijo ene od materialnih pravic v telesni obliki (reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem) ali v netelesni obliki (npr. javno izvajanje, javno predvajanje, javno prenašanje, javno prikazovanje). Čas in kraj dostopnosti javnosti za samo objavo nista bistvena.

deutscher bildungsserver

ee) Grafische Aufzeichnungen von Musik sind keine Schriftwerke im Sinne von § 2 Abs. 1 Nr. 1 UrhG, sondern Werke der Musik im Sinne von § 2 Abs. 1 Nr. 2 UrhG, denn die Notierung ist kein Ausdrucksmittel der Sprache. Eine solche grafische Aufzeichnung von Musik ist nicht nur die traditionelle Notenschrift, sondern auch die Tabulatur, beispielsweise für die Gitarrenstimme (siehe hierzu das On-Line Guitar Archive (OLGA)).

Beachte: Das Vervielfältigen von solchen grafischen Aufzeichnungen von Musik unterliegt gemäß § 53 Abs. 4 lit. a UrhG besonderen Beschränkungen: Die Vervielfältigung grafischer Aufzeichnungen von Werken der Musik ist, soweit sie nicht durch Abschreiben vorgenommen wird, stets nur mit Einwilligung des Berechtigten zulässig oder unter den Voraussetzungen des § 53 Abs. 2 S. 1 Nr. 2 UrhG oder zum eigenen Gebrauch, wenn es sich um ein seit mindestens zwei Jahren vergriffenes Werk handelt. Weitere Informationen enthält der Fall „Die Aufführung des Scholorchesters“

(<http://www.remus.jura.uni-sb.de>)

**Prevod postavke ee) - Informacija o avtorsko-pravno
zaščitenem delu na glasbenem področju
iz nemške spletne informacije
“DEUTSCHER BILDUNGSSERVER”
(priloga str. 1, prevod str. 2)**

ee) Grafične predstavitve zapisa glasbe niso nikakršni zapisi v smislu §2 Abs. 1 Nr. 1 UrhG, kajti **notacija ni nikakršno sredstvo jezikovnega (govornega) izražanja**. Tak grafični glasbeni zapis ni le tradicionalni notni zapis, ampak so to tudi tabulature, na primer posebni zapisi za grafični prikaz izvedbe na kitari.

Pozor: razmnoževanje grafičnih zapisov glasbe je po § 53 Abs. 4 lit. a UrhG podvrženo posebnim omejitvam. **Razmnoževanje (kopiranje) grafičnih glasbenih zapisov je, kolikor ni uresničeno s prepisovanjem, možno le s pristankom upravičenca ...**

Opombi ob prevodu:

a) Glede na dejstvo, da zakonodaja ne upošteva le tradicionalnega grafičnega zapisa, je nedvoumno, da sodi med glasbene grafične zapise tudi grafični zapis elektro-akustične glasbe.

b) Slovenski veljavni Zakon o avtorski in sorodnih pravicah navaja v 50. členu:

(2) **Reproduciranje ... ni dovoljeno ..., glede grafičnih izdaj glasbenih del ...**

(3) Ne glede na prejšnji odstavek je pod pogoji iz prvega od stavka tega člena prosto reproducirati grafično izdajo glasbenega dela z ročnim prepisovanjem.

Razmišljanje o zaščiti avtorskih pravic

Kitajci so se od filozofa Konfucija (551-479 pred našim štetjem) naučili, da je kopiranje umetnost, za kopiranega mojstra pravzaprav posebna čast in tudi sicer najboljši način za omogočanje in uresničevanje napredka. "Kdor ne stopa po tujih sledih, ne pride na cilj", je Mao več desetletij vcepljal Kitajcem in poudarjal, da vsem vse pripada ter da je intelektualna lastnina tako nič vredna kakršnegakoli varstva, kot so nič vredni intelektualci sami (Dahlkomp, Rosenbach, Schmitt, Stark, Wagner - DER SPIEGEL, 35/2007).

Tako so na Kitajskem še danes postopki proti tatovom intelektualne lastnine bolj podobni kitajskemu državnemu cirkusu (povzeto iz zgoraj omenjenega prispevka) kot pa sledenju siceršnje kitajske zakonodaje. In tudi se zdi, kar nekateri sodni sklepi pravzaprav skorajda dokazujejejo, da slovenska sodna praksa tak pravni cirkus pridno prenaša na domači način pravnega razmišljanja.

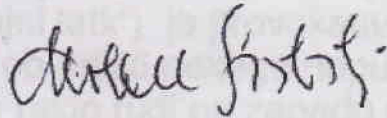
Slogan "Naj cveti sto cvetov" (ki ga je po izvoru mogoče razumeti kot "bojni krik") je provokativna metafora, ki jo pripisujejo Mao Tse-tungu ob priliki nekega nepubliciranega govora maja 1956. Vendar to reklo tudi na zapadu ni neznano. Uporabil ga je že Clement Alexandrijski v tretjem stoletju našega štetja, ko je zagovarjal prenovo kristjanske kulturne vitalnosti. Ta takratna razburkana in konfliktna doba kristjanstva je bila celo do neverjetnosti podobna položaju Maovega komunizma v petdesetih letih po drugi svetovni vojni. (vir: MUSIC AND THE HUNDRED FLOWERS MOVEMENT, Alan L. Kagan, THE MUSICAL QUARTERLY, oktober 1963)

Načela o prosti uporabi intelektualne lastnine, kot jih po izkušnjah podpisanega uveljavlja slovensko sodno razmišljanje, pa so dandanes obremenjena s krajo materialnih virov, saj protipostavno in očitno tudi s soglasjem sodišča izkoriščajo tujo intelektualno lastnino za pridobivanje lastnih (seveda na račun nosilcev intelektualne lastnine) materialnih dobičkov.

Prosta uporaba tuje intelektualne lastnine, ki jo, kot se zdi, dobesedno vsiljuje naše sodišče (in izkazalo se je, da tudi Avtorska agencija pri tem pridno sodeluje), **predstavlja neprijetni občutek, da je tozadevna odgovornost na sodišču praktično razveljavljena**. Torej sodišče ne glede na stopnjo razveljavljenosti skorajda (če spet citiramo zgoraj omenjeni prispevek iz revije DER SPIEGEL) uveljavlja upravno-pravni terorizem, torej prav tiste kitajske odnose, ki jih poznamo iz Maovih sloganov in tamkajšnje kulturne revolucije.

Izgovarjanje na neodvisnost sodišča je pri nas (v samostojni Sloveniji z evropsko povezavo) domala smešno in nesprejemljivo, saj lahko predstavlja le uresničevanje pravcatega "kitajskega državnega cirkusa", kajti **neodvisnost ne izključuje odgovornosti**, ki je seveda osnovana na veljavni zakonodaji. Podpisanemu ostaja neprijetna razlaga, da ta zakonodaja pri naših "neodvisnih" sodnicah in sodnikih sploh ni vredna niti branja.

Oktober 2007

Milan Stibilj

Überlegungen zum Schutz des Urheberrechts

Die Chinesen haben von dem Philosophen Konfuzius (551-479 vor Christus) gelernt, daß Kopieren eine Kunst sei, für denjenigen Meister aber, der kopiert wird, eine besondere Ehre, und daß Kopieren der beste Weg sei, um Fortschritte zu ermöglichen und zu bewirken. „Wer nicht fremde Spuren verfolgt, kommt nicht ans Ziel“, hat MAO mehrere Jahrzehnte lang den Chinesen eingeprägt und betont, daß allen alles gehöre, und daß auch geistiges Eigentum eines Schutzes nicht wert sei, so wie auch die Intellektuellen selbst nichts wert seien. (Dahlkomp, Rosenbach, Schmitt, Stark, Wagner – DER SPIEGEL, 35/2007).

So ähnelten in China auch heute die Verfahren gegen die Diebe geistigen Eigentums eher dem chinesischen Staatszirkus als der Befolgung der chinesischen Gesetzgebung. (zusammengefaßt aus dem Spiegel-Beitrag).

Aufgrund einiger gerichtlicher Beschlüsse kann ich mich des Eindrucks nicht erwehren, daß die slowenischen Gerichte einen solchen „Rechtszirkus“ auf ihre eigene Rechtsprechung übertragen haben.

Der Slogan „Laßt hundert Blumen blühen“, der seinem Ursprung nach als „Kriegsaufruf“ verstanden werden kann, ist eine provokative Metapher, die Mao Tse-tung aufgrund einer unveröffentlichten Rede im Mai 1956 zugeschrieben werden kann. Dieser Ausspruch ist jedoch auch im Westen nicht unbekannt. Er wurde bereits im dritten Jahrhundert unserer Zeitrechnung von Clemens von Alexandrien verwendet, der die Erneuerung der christlichen kulturellen Vitalität verteidigte. Diese unruhige und konfliktreiche Epoche des Christentums weist sogar eine unwahrscheinliche Ähnlichkeit mit der Situation des Kommunismus von MAO in den fünfziger Jahren nach dem Zweiten Weltkrieg auf. (Quelle: MUSIC AND THE HUNDRED FLOWERS MOVEMENT, Alan L. Kagan, THE MUSICAL QUATERLY, Oktober 1963).

Das Prinzip der freien Nutzung geistigen Eigentums, das, nach Erfahrung des Unterzeichners in der slowenischen Gerichtsbarkeit zur Geltung gebracht wird, beraubt den Autor seiner notwendigen

materiellen Quellen und verhilft denen zum Profit, die sich sein geistiges Eigentum aneignen und kommerziell ausnutzen.

Die freie Nutzung fremden geistigen Eigentums, die, wie es scheint, im wahrsten Sinne des Wortes von unserem Gericht erzwungen wird (und es hat sich herausgestellt, daß sogar die Urheberrechtsagentur in Ljubljana daran beteiligt ist), bringt mich, als betroffenen Autor, in die unangenehme Lage, dem Gericht die Fähigkeit abzusprechen, verantwortlich zu entscheiden.

Im Folgenden ziehe ich noch einmal den Beitrag des „SPIEGELS“ heran, in dem festgestellt wird, daß die chinesischen Gerichte zur Zeit MAOS und der Kulturrevolution, einen administrativen Rechtsterrorismus ausgeübt haben. Nach meinen Erfahrungen scheinen die slowenischen Gerichte etwas Vergleichbares zu praktizieren.

Dem Unterzeichner bleibt am Ende nichts anderes übrig, als erneut zu betonen, daß bei unseren „unabhängigen“ Richterinnen und Richtern die slowenischen Gesetze es nicht einmal wert sind, gelesen zu werden.

Milan Stibilj, januar 2012
Lektoriert von Gertraude Vetterlein

Tožba na naslov Ustavnega sodišča Republike Slovenije

Tožeča stranka v sodnem sporu v zvezi s problemom priznanja avtorskih pravic in njihove sodne zaščite po veljavni zakonodaji Republike Slovenije in tudi v Sloveniji sprejetimi mednarodnimi pravnimi dokumenti ugotavlja, da spoštovano Vrhovno sodišče tako kot vsa spoštovana Sodišča pred tem tožeči stranki praktično odreka pravico do neomejenega lastništva njegovih stvaritev - skladateljskega glasbenega opusa.

S svojo razsodbo na področju komercialnega izkoriščanja grafičnih zapisov njegovih del omogoča razlastitev njegove umetniške lastnine in tako uvaja celo protizakonito razveljavljanje določil Zakona o avtorski in sorodnih pravicah Republike Slovenije in tudi vseh mednarodnih, s strani Republike Slovenije sprejetih mednarodnih dogovorov v zvezi z zagotavljanjem pravice do neomejene osebne lastnine in njene pravne zaščite.

Tako neomejeno zaščito avtorskih del, ki so sicer individualne intelektualne stvaritve, ne zagotavlja le Ustava Republike Slovenije v svojem 33. členu, temveč tudi 27. člen Splošne deklaracije človekovih pravic (Vsakdo ima pravico do varstva moralnih in premoženjskih koristi, ki izhajajo iz kateregakoli ... umetniškega dela, katerega avtor je.) ter nadalje v Protokolu h konvenciji o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin članic Sveta Evrope (Pariz, 20. marca 1952), ki navaja, da ima »Vsaka fizična ali pravna oseba pravico do mirnega uživanja svojega premoženja. Nikomur ne sme biti premoženje odvzeto ... ».

Ne nazadnje pa ima Republika Slovenija na osnovi zgoraj navedenih stališč in iz njih izvedenih sklepov tudi veljavni Zakon o avtorski in sorodnih pravicah (v nadaljevanju ZASP), kjer je že v 4. členu jasno zapisano, da »Z varstvom sorodnih pravic po tem zakonu ostane varstvo avtorske pravice neokrnjeno in se ne sme na noben način vanj posegati«.

Toda s povsem neutemeljenimi posegi v tožilčeve lastninske pravice, v njegova »avtorska dela in individualne stvaritve ... s področja umetnosti« (besedilo 5. člena obravnavanega Zakona), onemogoča spoštovano Vrhovno sodišče – kot tudi vsa ostala Sodišča, ki so problematiko pred tem obravnavala – uresničevanje 21. člena ZASP, ki določa, da »Materialne avtorske pravice varujejo premoženjske interese avtorja s tem, da avtor izključno dovoljuje ali prepoveduje uporabo svojega dela«.

V zvezi z vsemi navedbami in z povsem nerazumljivim delovanjem (trenutno sicer spoštovanimi, vendar menda stavkujočimi Sodišči) in

nedvoumno protizakonitimi odločitvami, vsekakor nastaja vprašanje, ali niso ti postopki odločilni sodni prispevek za »pot nazaj v barbarstvo« slovenskega družbenega življenja, kot je opozoril predsednik Republike Slovenije v svojem govoru ob proslavi šestdeset-letnice uveljavljanja človekovih pravic dne 10. novembra 2008.

Pomenska zloraba izraza »citat« je vsekakor najbolj izstopajoča sestavina sodnega sklepa spoštovanjega Vrhovnega sodišča in tudi najbolj izstopajoča in enostavno od prejšnjih razsodb prepisana krivica, ki si jo privoščijo spoštovano Vrhovno sodišče v odnosu do veljavne zakonodaje in do tožeče stranke.

Slikovni notni zapis, ki ga je mogoče predstaviti le kot njegovo lastno sliko, torej le v obliki njegove lastne in nespremenljive ter nespremenjene grafične reprodukcije, ni pravzaprav nič drugega, kot zgolj zamisel nekega načrta, navodilo za poustvarjalno glasbeno dejavnost in ga je mogoče dojeti izključno na taki novi, končni stopnji umetniškega uresničenja. Izraznost nekega glasbeno-umetniškega projekta, zapisana v grafični notni sliki (partituri), ni sestavina miselnega procesa, ki bi ga bilo mogoče izraziti z govornimi, to je jezikovnimi sredstvi in tu si spoštovano Vrhovno sodišče dovoli kar preveč samovoljno obravnavanje, saj ostaja obravnavana razi sodba brez vsake utemeljitve, ki bi izhajala iz določil Zakona o avtorski in sorodnih pravicah in je celo njeno nasprotje.

Poleg tega je »citiranje« grafičnega glasbenega zapisa glede na zgoraj zapisano popolnoma neprimerno že zaradi dejstva, da njeno do jemanje oz. razlaganje vsekakor ni enoznačno oz. miselno nedvoumno, kot je to primer pri zapisanemu besedilu. Taka je tudi obravnava problema »citat« v »Urheberrechtsgesetz«, ki ga spoštovano sodišče navaja kot nekakšno utemeljitev svoje razi sodbe, ne da bi bilo seznanjeno z njegovim aktualnim besedilom in še manj z aktualno obrazložitevijo v spletu »Deutscher Bildungsserver«, kjer je ugotovljeno, da notacija ni nikakršno sredstvo jezikovnega (govornega) izražanja in navaja ista zakonska določila, kot jih je mogoče prebrati v 50. členu slovenskega ZASP (priloga iz spleta na naslovu www.remus.jura.uni-sb.de), pa jih naša spoštovana Sodišče nočejo poznati ali pa jih sploh nočejo niti prebrati. Zato je povsem nepotrebno in tudi v nasprotju z veljavno zakonodajo, da spoštovana Sodišča vsa po vrsti vsiljujejo vnos glasbenega področja v 51. člen ZASP, saj tudi glede na zgoraj povedano grafični prikaz glasbenega zapisa ne predstavlja nobene možnosti za uresničenje »namena ponazoritve, soočenja ali napatitve« oz. za vse, kar naj bi ti izrazi sploh pomenili. Če bi bilo to mogoče, bi odpadle vse koncertne prireditve, kot

smo jih sedaj vajeni, saj bi za »ponazoritev« glasbe poslušalcem zadostoval pogled v grafični zapis programiranega glasbenega dela. Vsekakor bi na take vrste koncert tožeča stranka z določenim zadovoljstvom povabile vse, ki imajo veselje do manipuliranja s »citiranjem« grafičnih zapisov glasbenih del.

Kako problematična je glasbena ponazoritev ali soočenje ali napotitev ali kakorkoli to že imenujemo oz. karkoli je spoštovano Vrhovno sodišče s temi izrazi hotelo povedati, je za razumevanje notnega zapisa dokazal celo sam pisec s svojim napačnim opisom oz. razlago v publikaciji objavljenega kompozicijskega osnutka. Na strani 126 je napisal, da je avtor skladbe »oblikoval delo ... iz štirih modusov, ki jih sestavljajo po trije stalni in trije spremenljivi toni«, kar je hudo napačna ugotovitev!

Vsekakor je treba tudi poudariti, da ima objavljane grafičnih zapisov v ogromni večini zgolj dekorativni karakter, saj skrbijo za le za videz strokovnosti in poleg vsega povečujejo obseg knjige, kar istočasno zvišuje honorar njenemu piscu.

Pri vsem tem pa 50. člen ZASP omogoča, da se »ročno prepisani« grafični notni zapis lahko obravnava kot možni citat, da se torej tudi javno objavi kot citat brez posebnega dovoljenja prvotnega avtorja, vendar seveda z navedbo vira. Ta možnost je gotovo posledica zgodovinskega razvoja glasbene kompozicijske tehnike v času glasbene klasike. Takrat so namreč tudi danes ugledni skladatelji – denimo Mozart – ob začetku svojega delovanja proučevali kompozicijsko znanje tako, da so prepisovali znana glasbena dela in tako zmogli natančno »prebrati« in s tem tudi proučiti strokovnost določenega glasbenega zapisa in kompozicijsko znanje svojega časa. Dandanes je očitno mogoče in veljavna zakonodaja to dovoljuje, da ročno prepisana grafična glasbena partitura (in seveda tudi vsak drugi zapis notacije) očitno velja kot »prebrana« in s tem so ji dane vse možnosti za javno uporabo kot citat in to celo brez dovoljenja avtorja!

Spoštovanemu Vrhovnemu sodišču se je z njegovo razsodbo »posrečil« ponaredek, ki mu po mnenju tožeče stranke gotovo ne prinaša strokovne uveljavljenosti, saj je usodno povezan z „navodili“ sodelavcev Avtorske agencije za Slovenijo, katera Vrhovno sodišče postavlja nad veljavno zakonodajo Republike Slovenije, in pri tem kar takorekoč mimogrede poskuša razveljaviti vrsto zakonskih določil mimo Zakona z nekakšnim prejudicim, s katerim bi lahko pri Avtorski agenciji v bodoče ob možnih podobnih pravnih primerih s pomočjo pravne prakse uveljavljali svojo protizakonito dejavnost. Spoštovano Vrhovno sodišče si kot pomagalec pri teh stremljenjih dovoljuje vrsto pravnih spodrseljajev, pri čimer je jasno razvidno, da sploh ni seznanjen – ali celo noče biti seznanjen - niti z besedilom Zakona o avtorski in sorodnih pravicah, kaj šele da bi vsebinsko dojelo njegovo pravno dalekosežnost.

Pri tem se moramo ponovno vprašati glede na opozorilo predsednika Republike Slovenije, ali se spoštovano Vrhovno sodišče pod vplivom zunanje dejavnosti trudi speljati Republiko Slovenijo na raven duhovnega barbarstva?

Spoštovano Vrhovno sodišče (v senatu vrhovnih sodnikov Antona Frantarja kot predsednika ter članov mag. Rudija Štravs, Jožeta Petriča, Zibe Trampuš in Janeza Vlaja) je v utemeljitvi rzsodbe zapisalo težko kaj drugega kot toženi stranki prijazno nakladanje, saj se ni niti najmanj potrudilo, da bi svoja izvajanja podprlo z določili v Sloveniji vendarle menda še vedno veljavnega Zakona o avtorski in sorodnih pravicah oz. da bi, po njegovih lastnih izvajanjih svoje besedilo »avtorskoppravno« utemeljilo.

Govoričenje sodnega senata o nekakšnem »interesu občestva« ne najde v veljavni zakonodaji nobene utemeljitve, njegova skrb, da se s »citatom ... v delo pritegne tuja misel« je povsem nepotrebna, saj je tuja misel (ki jo je seveda tudi mogoče citirati, saj je oblikovana s pomočjo besedila) o delovanju tožeče stranke dostopna neposredno na internetnem spletu pod naslovom »www2.arnes.si/finearts/mstibilj.html«. Tožeča stranka nikakor ne želi onemogočati »svobodo izražanja oziroma svobodo znanstvenega ustvarjanja« (kar je tudi sicer nesrečna in strokovno nesmiselna formulacija, saj gre v konkretnem primeru zgolj za strokovno obravnavo že ustvarjenega). Če »gre za omejitev avtorske pravice« je vsekakor nujno potrebno to omejitev pravno opredeliti, kar se pa zdi Vrhovnemu sodišču v zgoraj navedeni zasedbi povsem nepotrebno!

Ko je delo v obliki besedila objavljeno se seveda lahko citira. V nobenem primeru pa ni mogoče objavljati niti majhen del glasbenega dela v grafični obliki brez dovoljenja lastnika avtorskih pravic. S tem v zvezi spoštovano Vrhovno sodišče ni bilo seznanjeno (ali pa se ni hotelo seznaniti) z besedilom 6. člena ZASP: »Osnutek, sestavni deli in naslov avtorskega dela, ki so same po sebi individualne intelektualne stvaritve, uživajo enako varstvo kot samo delo« in 50. člena ZASP: »Reproduciranje ... ni dovoljeno ... glede grafičnih izdaj glasbenih del ...« (To je sicer mizerna Slovenščina, vendar je zahteva tega člena dovolj jasno izražena). Vsekakor je tudi to izraz romantično-socialnega in ne pravno veljavnega odnosa Vrhovnega sodišča do tožene stranke in njenih pomagačev.

Tožeči stranki ostaja nerazumljivo, zakaj je spoštovano Vrhovno sodišče zavrnilo vpogled v prilogo, ki je bila po vedenju tožeče stranke predložena v povezavi z vlogo njegove pravne zastopnice. Ali je tudi to dejanje zunanji znak slovenske brezpravnosti in znak stremljenja naše pravne prakse v stanje pravnega barbarstva, na kar je opozoril tudi predsednik Republike Slovenije.

Tožeča stranka prosi spoštovano Ustavno sodišče Republike Slovenije da ugotovi, koliko je kot stvaritelj avtorskih del, ki so individualne intelektualne stvaritve, v Republiki Sloveniji sploh še njihov lastnik, kot to zagotavlja Ustava Republike Slovenije skupaj z Zakonom o avtorski in sorodnih pravicah skupaj z mednarodnimi in s strani Republike Slovenije sprejetimi načeli človeških pravic.

Nadalje prosi tožeča stranka, da Ustavno sodišče ugotovi, v kakšni meri je zakonodaja Republike Slovenije odločilna tudi za delovanje Sodišč na vseh ravneh. Od mnenja Ustavnega sodišča namreč zavisi onemogočanje našega prehoda v pravno barbarstvo, v brezpravje, kot je zapisano v tudi s strani Republike Slovenije sprejeti Deklaraciji o človeških pravicah.

Milan Stibilj, Januar 2009

Klage, eingereicht beim Verfassungsgericht der Republik Slowenien

Der Kläger in der Gerichtsstreitigkeit stellt hinsichtlich des Problems der Anerkennung des Urheberrechtes und dessen Gerichtsschutzes gemäss der gültigen Gesetzgebung der Republik Slowenien sowie der auch von Slowenien anerkannten internationalen Rechtsdokumente fest, dass der geachtete Oberste Gerichtshof der Republik Slowenien sowie alle geachteten Gerichte vorher, dem Kläger sein Recht auf uneingeschränktes Eigentum seiner Schöpfungen – nämlich des musikalischen Opus des Komponisten – praktisch aberkennen.

Mit seinem Urteil hinsichtlich der kommerziellen Ausnutzung der graphischen Aufzeichnungen der Werke des Klägers ermöglicht das Gericht die Enteignung seines künstlerischen Vermögens und führt damit sogar eine gesetzeswidrige Aufhebung der in der Republik Slowenien gültigen gesetzlichen Bestimmungen über *Urheberrecht und Verwandte Rechte* herbei, sowie eine gesetzeswidrige Aufhebung der Bestimmungen aller internationalen, seitens der Republik Slowenien anerkannten Abkommen, die sich auf die Sicherstellung des Rechtes auf uneingeschränktes persönliches Eigentum und dessen Rechtsschutz beziehen.

Solch ein uneingeschränkter Schutz der Urheberwerke, die ja individuelle intellektuelle Schöpfungen sind, ist nicht nur in der Verfassung der Republik Slowenien im 33. Artikel gesichert, sondern auch im 27. Artikel der Allgemeinen Erklärung der Menschenrechte ("Jeder hat das Recht auf Schutz der geistigen und materiellen Interessen, die ihm als Urheber von Werken der Wissenschaft, Literatur oder Kunst erwachsen"), ferner im Protokoll zur Europäischen Konvention zum Schutze der Menschenrechte und Grundfreiheiten (Paris, 20. März 1952, Artikel 1 - Schutz des Eigentums), wo folgendes angegeben ist: "Jede natürliche oder juristische Person hat ein Recht auf Achtung ihres Eigentums. Niemandem darf sein Eigentum entzogen werden ... "

Nicht zuletzt hat die Republik Slowenien auf der Grundlage oben genannter Standpunkte und der daraus gezogenen Schlussfolgerungen auch ein gültiges Gesetz über *Urheberrecht und Verwandte Rechte* (*Zakon o avtorski in sorodnih pravicah*, im Weiteren: ZASP), in dem schon im 4. Artikel klar steht: "Mit dem

Schutz der Verwandten Rechte bleibt aufgrund dieses Gesetzes der Schutz des Urheberrechtes unantastbar und darf auf keine Art und Weise verletzt werden.“

Jedoch durch völlig unbegründete Eingriffe in das Eigentumsrecht des Klägers, in seine "Urheberwerke und individuellen Schöpfungen...auf dem Gebiet der Kunst"(Text des Artikels 5 des vorliegenden Gesetzes), verhindert der Oberste Gerichtshof sowie alle anderen Gerichte, die auf diese Problematik vorher eingegangen sind, die Verwirklichung des Artikels 21 des ZASP, der folgendes bestimmt: "Materielle Urheberrechte schützen das Vermögensinteresse des Urhebers dadurch, dass ausschliesslich der Urheber die Benutzung seines Werkes erlaubt oder verbietet."

In Verbindung mit allem hier Gesagten und einer völlig unverständlichen Handlungsweise des zwar geachteten, aber zurzeit angeblich streikenden Gerichtes und einwandfrei gesetzeswidrigen Entscheidungen, kommt allerdings die Frage auf, ob diese Verfahren nicht ein entscheidender Gerichtsbeitrag zum "Weg zurück in die Barberei" des slowenischen gesellschaftlichen Lebens sind, eine Gefahr, auf die der Präsident der Republik Slowenien in seiner Rede auf der 60-jährigen Jubiläumsfeier der Durchsetzung der Menschenrechte am 10. November 2008 aufmerksam machte.

Der falsche Gebrauch des Begriffs "Zitat" ist allerdings der am meisten auffallende Bestandteil des Gerichtsbeschlusses des geachteten Obersten Gerichtshofes und auch das am meisten auffallende und einfach aus den vorherigen Urteilen übernommene Unrecht, das sich das geachtete Oberste Gericht in Bezug auf die gültige Gesetzgebung und den Kläger leistet.

Die Notenniederschrift, die nur bildlich in Form einer eigenen unveränderlichen graphischen Reproduktion in Erscheinung treten kann, ist an und für sich nichts anderes als der blosse Entwurf eines Planes, eine Anweisung für eine musikalische Wiedergabe, und sie lässt sich ausschliesslich auf solch einer neuen, klanglichen Ebene künstlerischer Verwirklichung begreifen. Die Ausdrucksform eines musikalischen künstlerischen Projekts, geschrieben in graphischem Notenbild (Partitur), ist nicht Bestandteil eines Denkprozesses, den man mit Redemitteln d.h. Sprachmitteln ausdrücken könnte, und diesbezüglich erlaubt sich das geachtete Oberste Gericht eine viel

zu eigenmächtige Behandlung, weil das ausgehandelte Urteil ohne jegliche Begründung, die aus den Bestimmungen des Gesetzes über das Urheberrecht und Verwandte Rechte folgen würde, bleibt, ja sogar im Gegensatz zum Gesetz steht.

Ausserdem ist die Verwendung des Begriffs "Zitierung" von graphischer musikalischer Niederschrift aufgrund des oben Ausgeführten völlig unangemessen, schon allein wegen der Tatsache, dass sein Verständnis bzw. seine Deutung auf keinen Fall eindeutig bzw. gedanklich unmissverständlich ist, wie das bei einem geschriebenen Text der Fall ist. So bezieht sich zwar das geachtete Gericht bei der Behandlung des Problems "Zitat" auf das Urheberrecht und begründet damit sogar sein Urteil, ohne aber mit dem gültigen Gesetzestext vertraut zu sein, geschweige denn mit der gültigen Begründung im Deutschen Bildungsserver, wo festgestellt wird, dass Notenschrift kein Mittel sprachlichen Ausdrucks ist, und wo die gleichen gesetzlichen Bestimmungen genannt werden, die im Artikel 50 des slowenischen ZASP zu lesen sind, die aber unsere slowenischen Gerichte nicht kennen möchten oder gar nicht lesen möchten. Deswegen ist es völlig unnötig und steht auch im Gegensatz zur gültigen Gesetzgebung, dass die geachteten Gerichte sich reihenweise auf den Artikel 51 des ZASP beziehen und ihn mutwillig auf das musikalische Schaffen anwenden, denn nach all dem, was oben gesagt wurde, bietet die graphische Darstellung der Musikniederschrift keine Möglichkeit, "die Absicht der Verdeutlichung, Gegenüberstellung oder Verweisung"- was immer diese Begriffe auch bedeuten sollen- zu verwirklichen. Wäre so etwas möglich, würden alle Konzertveranstaltungen, in der Form wie wir sie jetzt kennen, sich erübrigen, denn für die "Verdeutlichung" der Musik würde den Zuhörern der Blick auf die graphische Darstellung der im Programm vorgesehenen Werke genügen. Allerdings würde der Kläger zu so einem Konzert mit einer gewissen Befriedigung alle diejenigen einladen, denen es Spass macht, mit der "Zitierung" graphischer Niederschriften musikalischer Werke zu manipulieren.

Wie problematisch die Begriffe "Verdeutlichung" oder "Gegenüberstellung" oder "Verweisung" - oder was auch immer der geachtete Oberste Gerichtshof mit diesen Begriffen sagen wollte - für das Verstehen der Notenschrift sind, bewies mit seiner falschen

Beschreibung bzw. Erklärung in der Publikation des veröffentlichten Kompositionsentwurfes sogar der Autor selbst. Auf der Seite 126 schrieb er: "Der Autor der Komposition verfasste ein Werk... aus vier Modi, die jeweils aus den drei ständigen Tönen und den drei veränderlichen Tönen zusammengesetzt sind". Das ist jedoch eine völlig falsche Feststellung!

Ausserdem ist zu betonen, dass die Veröffentlichung der Notenschriften in den meisten Fällen bloss einen dekorativen Charakter hat, denn die Notenschriften sorgen nur für ein fachliches Aussehen und vergrössern zudem den Umfang des Buches, was gleichzeitig das Honorar seines Schreibers erhöht.

Dabei ermöglicht es der 50. Artikel des ZASP, dass eine "manuell abgeschriebene" Notenschrift als ein Zitat betrachtet werden kann, d.h. sie kann als Zitat veröffentlicht werden, ohne dass die Erlaubnis des ursprünglichen Autors vorliegt, allerdings mit Quellenangabe. Diese Möglichkeit muss als eine Folge der historischen Entwicklung der musikalischen Kompositionstechniken aus der Zeit der musikalischen Klassik angesehen werden. Damals analysierten die noch heute angesehenen Komponisten, wie z.B. Mozart, am Anfang ihrer kompositorischen Betätigung die Kompositionskenntnisse ihrer Zeit. Sie schrieben die berühmten Musikwerke ab, um die Werke genau "nachzulesen" und somit die Sachkenntnis gewisser musikalischer Niederschriften und Kompositionskenntnisse ihrer Zeit zu untersuchen. Heutzutage ist es wohl möglich und die gültige Gesetzgebung erlaubt es, dass die manuell abgeschriebene graphische musikalische Partitur (und natürlich alle anderen Musik-Niederschriften) als gelesene gilt, und dadurch ist es möglich, sie in der Öffentlichkeit als Zitat zu benutzen und das sogar ohne Erlaubnis des Autors!

Mit seinem Urteil "gelang" dem geachteten Gericht eine Umdeutung des Gesetzestextes, was nach Meinung des Klägers nicht gerade zum Ansehen des geachteten Obersten Gerichtes beiträgt, denn diese Umdeutung ist verhängnisvoller Weise mit den "Anweisungen" der Mitarbeiter der AUTORENAGENTUR FÜR SLOWENIEN verknüpft, d.h. mit Gesetzesauslegungen, die der geachtete Oberste Gerichtshof über die gültige Gesetzgebung der Republik Slowenien stellt. Die Agentur versucht sozusagen nebenbei, eine Reihe von gesetzlichen Bestimmungen ausser Kraft

zu setzen, ohne Rücksicht auf das Gesetz und mit einer Art Präjudiz. Aufgrund dieses Präjudizes könnte man zukünftig bei der AUTORENAGENTUR in potentiellen ähnlichen Rechtsfällen mithilfe der Rechtspraxis diese gesetzeswidrige Tätigkeit durchsetzen. Der geachtete Oberste Gerichtshof erlaubt sich als Helfer bei dieser Bestrebung eine Menge von Rechtsfehler. Dabei ist es klar ersichtlich, dass der Oberste Gerichtshof mit dem Text des Gesetzes über Urheberrecht und Verwandte Rechte gar nicht vertraut ist oder nicht vertraut sein will, geschweige denn das Rechtsgewicht dieses Gesetzes inhaltlich erfasst.

Dabei müssen wir uns im Hinblick auf den Hinweis des Präsidenten der Republik Slowenien noch einmal fragen, ob nicht der geachtete Gerichtshof unter Einfluss von aussen gesteuerter Massnahmen versucht, die Republik Slowenien auf die Ebene der geistigen Barbarei zu führen?

Der geachtete Oberste Gerichtshof (im Senat der Richter des Obersten Gerichtshofes waren: Anton Frantar als Präsident und die Mitglieder mag. Rudi Stravs, Joze Petric, Ziba Trampus und Janez Vlaj) schrieb in der Begründung des Urteils etwas, was sich einfach mit einem gegenüber dem Angeklagten freundlichen "Gequassel" beschreiben lässt, denn das Gericht bemühte sich nicht im mindesten, seine Handlungen mit den in Slowenien angeblich noch gültigen Bestimmungen des Gesetzes über Urheberrecht und Verwandte Rechte in Übereinstimmung zu bringen, b.z. aufgrund seiner eigenen Handlungen sein Urteil autorenrechtlich zu begründen.

Das Gerede des Gerichtssenates über irgendein "Interesse der Gemeinschaft" findet in der gültigen Gesetzgebung keine Begründung. Ausserdem ist es völlig unnötig, dass das geachtete Oberste Gericht Sorge dafür trägt, dass durch ein Zitat ein fremder Gedanke in das Werk eingeführt wird und dieses dadurch bereichert, weil fremde Gedanken über die Arbeit des Klägers unmittelbar zur Verfügung stehen (im Internet unter folgender Adresse: www.2.arnes.si/finearts/mstibilj.html) und die, weil es sich um Texte handelt, ohne weiteres zitiert werden dürfen. Der Kläger will auf gar keinen Fall "die Freiheit der Meinungsäusserung b.z.w. die Freiheit der wissenschaftlichen Schöpfungen" unmöglich machen (auch das ist an und für sich eine unglückliche und fachlich

unlogische Formulierung, denn im gegebenen Fall geht es bloss um eine fachliche Behandlung von etwas , was schon geschaffen wurde). Wenn es um "Einschränkung des Urheberrechtes" geht, ist es jedoch notwendig, diese Einschränkung rechtlich zu bestimmen, was aber der geachtete Oberste Gerichtshof in der oben genannten Besetzung als völlig unnötig erachtet!

Wenn ein Werk in Form eines Textes veröffentlicht wird, lässt es sich zitieren. In gar keinem Fall ist es aber möglich, auch nur den kleinsten Teil des musikalischen Werkes in graphischer Form ohne Erlaubnis des Trägers der Urheberrechte zu veröffentlichen. Diesbezüglich war der geachtete Oberste Gerichtshof nicht vertraut (oder wollte nicht vertraut sein) mit dem Text des 6. Artikels des ZASP, der sagt: "Der Entwurf, die Bestandteile und der Titel eines Urheberwerkes -jedes für sich eine individuelle intellektuelle Schöpfung- haben denselben Schutz wie das Werk selbst", sowie mit dem 50. Artikel des ZASP: "Reproduktion... ist nicht erlaubt...bezüglich graphischer Ausgaben musikalischer Werke..." (Der Artikel steht zwar in miserablen Slowenisch, aber die Forderung dieses Artikels ist klar ausgedrückt). Jedenfalls zeigt sich bei all dem, dass die Beziehung des geachteten Obersten Gerichtes zum Angeklagten und seinen Helfern eher von romantisch-sozialer Natur ist als dass sie auf rechtlich gültiger Grundlage basiert.

Dem Kläger bleibt es ausserdem unverständlich, warum der geachtete Gerichtshof keine Einsicht in die Anlage, die nach Wissen des Klägers auf Antrag seiner Rechtsvertreterin dem Gericht vorgelegt wurde, nahm. Ist auch diese Handlung ein Zeichen der slowenischen Rechtlosigkeit und ein Zeichen der Bestrebung unserer Rechtspraxis in Richtung eines Zustandes rechtlicher Barbarei, worauf auch der Präsident der Republik Slowenien aufmerksam machte?

Der Kläger bittet das geachtete Verfassungsgericht der Republik Slowenien, dass es feststellt, inwieweit der Kläger als Autor der Urheberwerke, die individuelle intellektuelle Schöpfungen sind, überhaupt noch Besitzer ist gemäss der Verfassung der Republik Siowenien im Hinblick auf das Gesetz über Urheberrecht und Verwandte Rechte sowie hinsichtlich der internationalen und seitens der Republik Slowenien anerkannten Grundsätze der Menschenrechte.

Ferner bittet der Kläger, dass das geachtete Verfassungsgericht feststellt, inwieweit die Gesetzgebung der Republik Slowenien entscheidend ist auch für die Tätigkeit der Gerichte auf allen Ebenen. Die Vermeidung unseres Überganges in die rechtlichr Barbarei, in die Rechtlosigkeit, hängt nämlich von den Grundsätzen des Verfassungsgerichtes ab, so wie es auch in der seitens der Republik Slowenien angenommenen Menschenrechtserklärung steht.

Milan Stibilj, Januar 2009

MILAN STIBILJ

26. aprila 2009

**Predmet: Obravnava sklepa Vrhovnega sodišča od 12.03.2008
P2324/2006-II**

zaradi kršitve avtorskih pravic

Tožeča stranka: Milan Stibilj, Ljubljana, Grablovičeva 28

Tožena stranka: Študentska založba, Beethovnova 9

Sem slovenski skladatelj z nedvoumnim strokovnim in umetniškim ugledom, kar je razvidno iz priložene pismene dokumentacije. Na osnovi te obravnave pričakujem od možnih naslovnikov, da v skladu z Deklaracijo o človeških pravicah Združenih narodov in veljavno zakonodajo Republike Slovenije, tako Ustave Republike Slovenije kot tudi Zakona o avtorski in sorodnih pravicah Republike Slovenije, ugotovijo pravno veljavna stališča v zvezi z zgoraj navedeno sodbo in jih potrdijo v vseh pogledih, ki so za rešitev problematike uveljavljanja avtorskih pravic v okviru zakonsko uveljavljene intelektualne lastnine neobhodni in nujni.

Glede na navedeno rzsodbo spoštovanega Senata vrhovnih sodnic in sodnikov (Anton Frantar, Aljoša Rupel, dr. Ana Božič Penko, Karmen Igljč Stroligo, mag. Rudi Štraus) in rzsodb spoštovanih Sodišč na vseh predhodnih stopnjah, namreč lahko kot tožeča stranka le ugotavljam, da po njihovi zgoraj navedeni rzsodbi za tožečo stranko sploh ne veljajo določila Deklaracije Združenih narodov o človekovih pravicah (ki določa, da se nikomur ne sme vzeti njegove lastnine), Ustave Republike Slovenije in tudi ne določila veljavnega Zakona o avtorski in sorodnih pravicah Republike Slovenije, saj je po sodbi spoštovanega senata višjih sodnic moja po vsem svetu priznana intelektualna lastnina praktično razveljavljena, lahko rečem nacionalizirana in zdi se, da spoštovana Sodišča s svojimi sodbami uveljavljajo obravnavanje intelektualne lastnine iz časov takoimenovane Maove kitajske kulturne revolucije in jo tudi v nasprotju z evropskim razmišljanjem, Deklaracijo Združenih narodov o človeških pravicah, Ustavo Republike Slovenije ter Zakonom o avtorski in sorodnih pravicah prenašajo v slovensko pravno in predvsem tudi sodno prakso (priloga), tudi očitno z željo ustreči predlogu nekakšnega lobija okoli Slovenske avtorske agencije (priloga). Očitno je v ozadju ustrezen dogovor med spoštovanimi Sodišči in lobijem, kar dokazuje tudi dejstvo, da tožena stranka ni sprejela možnosti od spoštovanega Sodišča predlagane ponudbe za poravnavo, saj je bila kljub opozorilom tožnika gotova podpore pri sodnem protizakonitem ravnanju, kar je nadvse jasno vidno v sprejetih rzsodbah.

- 2 -

MILAN STIBILJ

- 2 -

Avtor publikacije, ki je brez zakonsko potrebnega dovoljenja v svoji publikaciji uporabil grafične reprodukcije notnih zapisov glasbenega dela tožeče stranke, se je vseskozi izmišljal in lagal v taki meri, da postaja strokovno stanje slovenske glasbene znanosti že resno ogroženo. Založniku njegove publikacije je na vprašanje dejal, da je z avtorskimi pravicami vse urejeno, medtem ko je na glavni obravnavi povedal, da se o možnosti uporabe grafičnih reprodukcij glasbenega dela z avtorjem sploh ni pogovarjal. Založba je poslovala skrajno neresno, ker od avtorja obravnavane publikacije ni zahtevala pismenega dovoljenja v skladu z 80. členom Zakona o avtorski in sorodnih pravicah, ampak mu je enostavno verjela. Zanimivo je in nadvse značilno, da so pri Študentski založbi vedeli, da za grafične reprodukcije potrebujejo avtorjevo dovoljenje, saj je to razvidno iz njihovega dopisa, medtem ko je v postopku pravnega spora "grafična reprodukcija" naenkrat postala "citat", očitno po posvetovanju z Avtorsko agencijo, ki ima željo, v slovenski pravni praksi uveljaviti nekakšen "prejudic" za brutalno komercialno rešitev nemotenega izkoriščanja tuje intelektualne lastnine za prosto izkoriščanje v založniški dejavnosti, po kateri bi se morale v enakih ali podobnih primerih ravnati vse naslednje razsodbe, torej prav tisto, kar sedaj v razsodbah uveljavljajo spoštovana Sodišča na vseh stopnjah, pri čemer grdo in v nasprotju z vsemi pravnimi načeli navidezne pravne države in brez vsake strokovne odgovornosti izkoriščajo svoje pravno uveljavljene pravice in istočasno do skrajnosti zanemarjajo svojo v javnosti toliko razglašeno neodvisnost sodne veje oblasti.

Poleg tega je avtor publikacije gospod Leon Stefanija. pisec problematične izdaje, nalagal tudi spoštovana Sodišča z izjavo Društva slovenskih skladateljev o informaciji, da je brez nadaljnega dovoljeno brez dovoljenja avtorjev kjerkoli takorekoč kot "citate" izkoristiti avtorsko zaščitena glasbena dela. Kot vir je navedel sedaj nedostopnega pisarniškega sodelovca Društva slovenskih skladateljev, ki sploh ni bil usposobljen in tudi ne pooblaščen za uradne in strokovne razlage. To izjavo je kot neutemeljeno v imenu Društva slovenskih skladateljev uradno z dopisom razvrednotila pravna predstavica DSS gospa Bojana Hočevar - Frantar v pismu (kjer mimogrede tudi obravnava postopek na spoštovanem Sodišču) s kritičnim odnosom do delovanja sodišč in z pismeno izjavo, "da se DSS v celoti distancira od stališča, ki ga je na obravnavi 5.12.2006 navedla zaslišana priča" (priloga).

Za zvočno dojetje oz. zvočno predstavo nekega notnega zapisa je potrebno ogromno študija in predvsem praktičnega izkustva na poustvarjalnem področju. Zato je grafični prikaz glasbenega dela za vse, vključno z muzikologi, in

- 3 -

MILAN STIBILJ

- 3 -

tudi za ljudi, kot je "notno beroči" (obrazložitev v nadaljevanju) direktor Študentske založbe gospod Igor Brlek, ki ne delujejo na področju glasbenega poustvarjanja, zgolj abstraktna slikarija, ki jim prav nič ne pove o njegovi zvočni učinkovitosti, ki lahko pride do izraza le z živo izvedbo v primernih akustičnih pogojih. Zato je izgovarjanje gospoda dr. Leona Stefanije o nekakšni pedagoški nujnosti grafične reprodukcije strani partiture orkestralne skladbe LA ROSETTE povsem neprimerno, toliko bolj, ker tudi očitno on sam ni sposoben primerno razumeti notne zapise, saj je poleg vsega tudi "spregledal" celo tisti del od tožeče stranke podarjene partiture, ki bi ga moral razumeti in to je, da je na njeni prvi strani zapisano "copyright 1982 by author and skladja foundation" in v kolofonu na zadnji strani "Copyright in izdaja: Milan Stibilj in SKLADJE FOUNDATION". Torej je imel gospod dr. Leon Stefanija skupaj z Študentsko založbo ob 50. členu ZASP zadosti jasno obvezo, da za javno objavo zaščitene intelektualne lastnine prosi za pismeno dovoljenje v skladu z 80. členom ZASP. Sicer pa je objavljanje grafičnih zapisov na glasbenem področju v veliki večini zgolj dekoracija, ki povečuje obseg besedila in tako seveda tudi povečuje avtorjev honorar za knjižno izdajo.

Ob prestopniško samovoljni spremembi in vsiljevanju pomena izraza "citat", ki ga v evropskem kulturnem krogu tako jezikovno kakor tudi pomensko ni mogoče zagovarjati, se tudi ni mogoče znebiti občutka, da v tem primeru spoštovana Sodišča pri nas uveljavljajo pravcati upravno-pravni terorizem in ob svoji takoimenovani neodvisnosti razveljavljajo vsako strokovno odgovornost in povrhu vsega kar docela "neodvisno" prepuščajo odločanje vplivu tožene stranke in njenega lobija.

Direktor Študentske založbe gospod Igor Brlek sam nima jasne predstave o naravi grafičnega prikaza notnega zapisa. Na zaslišanju je povedal, "da je besedilo vsak zapis, ki se ga zapisuje po določenih pravilih in, ker poznamo pravila, lahko beroči zapisano enako interpretira kot je to interpretiral zapisovalec" in nadalje: "ker pa gre za notno besedilo, ocenjujemo, da je to treba šteti za citat". Pri tem gospod Brlek Sodišču ni povedal in spoštovana sodnica gospa Majda Irt ga seveda tudi ni vprašala, kaj naj bi za Sodišče pomenil in kaj sploh zanj pomeni izraz "notno besedilo" in kako bi lahko on kot "beroči" prebral neko "notno besedilo". Grafični prikaz glasbenega dela namreč sploh ni končna stopnja glasbenega ustvarjalnega procesa (kot je to pri zapisanem besedilu), saj je to brez dvoma njegovo zvočno uresničenje. Njegovega dojemanja "notnega besedila" mu ni bilo treba pojasniti in po mnenju tožeče stranke tiči tu srž problema izjave in vsebinski razlog za samovoljno razlago besedice "citat": "Če bi držala trditev tožeče stranke, da v konkretnem primeru ne gre za citat, časopisi ne bi mogli objavljati kopij...", je dejal direktor

- 4 -

MILAN STIBILJ

- 4 -

založbe, ki je pri tem mislil na ogromno množino slikovnega materiala, ki ga uporabljajo knjižne in časopisne založbe. Vsekakor bi jih lahko, toda v skladu z določili verjetno še vedno veljavnega Zakona o avtorski in sorodnih pravicah gotovo ne brez privoljenja avtorjev in ne brez zahtevane materialne odškodnine za komercialna izkoriščenja grafičnih reprodukcij! Pri tem pa je pomembno poudariti, da na področju glasbene dejavnosti tožeča stranka ne pozna nobenega primera v Evropi ali Ameriki, pri katerem bi za ugoditev takega dovoljenja avtor ali njegov založnik zahtevala kakršnokoli materialno odškodnino. Nadaljne pregovarjanje o problemu seveda ni potrebno, ali pa je končno potrebno le na naših sodnih razpravah?!

Torej je treba tožeči stranki in njenemu lobiju doseči "prejudic" in s pomočjo spoštovanega Sodišča razveljaviti avtorske pravice intelektualne lastnine, kot jih vsebuje Protokol h konvenciji o varstvu človekovih pravic, Ustava Republike Slovenije in Zakon o avtorski in sorodnih pravicah Republike Slovenija in tako doseči pravno z prejudicem "opravičljive" materialne ugodnosti vsem tatinskim prestopnikom.

Mimogrede še to: razlikovanje med "citatom" in "grafično reprodukcijo" ni nikakršni "mejni primer", kot je to želel prikazati direktor Študentske založbe gospod Igor Brlek, saj pomeni razlikovanje dveh splošno znanih in po vsem svetu nedvoumno opredeljenih izrazov, kajti sprejeti je treba ugotovitev, da "notacija ni nikakršno sredstvo jezikovnega (govornega) izražanja", v nasprotju z izrazom "citat", ki mora biti in tudi je sredstvo jezikovnega (govornega) izražanja (priloga),

Spoštovani senat višjih sodnic Barbke Močivnik Škedelj, Gordane Ristin in Gojke Jelenc Golob se v svoji obrazložitvi na vse kriplje trudi opravičiti onemogočanje vprašanj tožeče stranke in skupaj s tem tudi dejstva, da si je pravni zastopnik tožene stranke gospod Mitja Jelenič Novak domala brutalno in očitno s sodelovanjem spoštovane sodnice Majde Irt in ob moralni podpori zainteresiranega okolja Avtorske agencije v okviru sodnega postopka prisvojil vodilno vlogo, ki so ji spoštovana sodnica Majda Irt v poteku sodne razprave in posredno tudi spoštovani senat višjih sodnic Barbke Močivnik Škedelj, Gordane Ristin in Gojke Jelenc Golob, ubogljivo in kar nič v sodnem pogledu neodvisno, sledile.

Spoštovani Senat višjih sodnic Barbke Močivnik Škedelj, Gordane Ristin in Gojke Jelenc Golob ima v svoji Sodbi v imenu ljudstva zapisano, "Tega vprašanja sodnica ni dovolila, ker je tožena stranka ugovarjala, da je vprašanje kapciozno". Kapciozno vprašanje pomeni, da tožnik s takim vprašanjem nasprotno stranko zlonamerno trpinči, kar je naravnost smešna ugotovitev, ki pa ji je sodni senat ubogljivo sledil. To je s strani tožene stranke skrajno bedasta in tudi absurdno smešna obtožba. Prepoved skrajno nedolžnega vprašanje, če pisec obravnavane

- 5 -

MILAN STIBILJ

- 5 -

publikacije "pozna kakšno muzikološko delo, ki je zaradi tega, ker v njem niso objavljeni deli partiture, manj vredno", ni bila s strani spoštovanega Sodišča z ničemer utemeljena, kar je v bistvu dokaz, da je kar zelo pretirano nasilni (kar je končno tudi njegova pravica) zastopnik tožene stranke dokončno odločilno vplival na očitno strokovno popolnoma zgubljenih in nesposobnih spoštovanih sodnic za trezno strokovno presojo obravnavane problematike in pred tem tudi posledica strokovne nezadostnosti spoštovane sodnice gospe Majde Ilc.

Če obravnavamo točke Obrazložitve odklonjene revizije Vrhovnega sodišča, že

Pod točko 1:

izstopa dejstvo, da je Vrhovno sodišče seveda "pozabilo" omeniti zahtevo tožeče stranke po začasni prepovedi razprodajanja problematične publikacije, kar tožitelj obravnava v zadnji alineji dokazov o strokovno pomanjkljivem sodnem postopku.

Pod točko 2:

Je seveda povsem nedvoumno jasno, da spoštovana Sodišča (vključno z spoštovanim Vrhovnim sodiščem) drug od drugega sklepe enostavno prepisujejo in tako med seboj v skladu z očitno kar zelo aktualno sodno stavko enostavno kar zelo uspešno tudi sprostijo svoj delovni čas.

Pod točko 3:

Obravnava s strani spoštovanega Sodišča v zvezi z s strani Sodišča najprej zahtevano, nato pa prepovedano vprašanje tožeče stranke je obravnavano zgoraj.

Pod točko 4:

Tožena stranka na predloženi predlog seveda ni reagirala, saj je tako kot že prej ob odklonjeni ponudbi za poravnavo spoštovanega Sodišča vedela, da bo očitni predhodni dogovor med založbo in Slovensko avtorsko agencijo spoštovanim Vrhovnim sodiščem v vsakem primeru deloval, kar se je seveda tudi zgodilo s sklepom v naslednji točki:

Pod točko 5:

obrazložitev, kjer Vrhovno sodišče enostavno brez pravno veljavnih utemeljitev ugotovi, da "Revizija ni utemeljena".

Pod točkama 6 in 7:

Ustava Republike Slovenije navaja, da so "Vsi ... pred zakonom enaki" in da so "vsakomur zagotovljene enake človekove pravice ..." (14. člen) in: "Zagotovljeni sta varstvo človekovih pravic ... ter pravica do odprave posledice njihove kršitve" (15. člen) ter da je "Vsakomur ... zagotovljena pravica do pritožbe ali drugega pravnega sredstva proti odločitvam sodišč ..." (25. člen).

- 6 -

MILAN STIBILJ

- 6 -

Spoštovano Vrhovno sodišče kot opravičilo za svojo razsodbo vsiljuje nove izraze, kot je na pr. "avtorskopravni citat", ki ni nič drugega kot soznačnica izraza "citat", kar pa je za tožečo stranko težko kaj drugega, kot zgolj del zahrbtnega spletkarjenja z namenom razveljavljenja vsebine in določil Zakona o avtorski in sorodnih pravicah. Spoštovano Vrhovno sodišče tudi ugotavlja, da je "avtorskopravni citat" s pomenom, kot ga samo predstavlja v obrazložitvi, pomemben del metodike znanstvenega dela, kar praktično pomeni, da je po mnenju spoštovanih Sodišč bistvena naloga avtorskega delovanja oz. intelektualne lastnine skrb za nekakšno metodiko znanstvenega dela. To torej pomeni, da je tožeča stranka po mnenju spoštovanih Sodišč na vseh stopnjah ustvarila svoj glasbeni opus zgolj za tatove in njihovo "znanstveno delo", kar je za tožečo stranko skrajno žaljivo podtikanje na meji obrekovanja s strani spoštovanega Vrhovnega sodišča, saj razvrednoti rezultate njene življenske intelektualne dejavnosti!

Spoštovano Vrhovno sodišče se brez vsake osnove, ki bi bila razvidna iz veljavne zakonodaje Republike Slovenije, poslužuje nekakšne umetniško-literarne besedne telovadbe z mnenjem, da je "V interesu občestva ... avtorju naloženo, da tolerira določen, razmeroma manjši poseg v svoje izključne pravice". "Izključne pravice" so enostavno izključne pravice avtorja, ki jih ni mogoče poljubno nategovati in jih zagotavlja veljavna zakonodaja, medtem ko je "interes občestva" le čustveno-literarni konstrukt spoštovanega Vrhovnega sodišča, ki nima nobene povezave s praktičnim življenjem. Zares smešen je s strani pravnih strokovnjakov zgoraj naveden citat, kajti pravni strokovnjaki naj bi spoštovani sodnice in sodniki vsekakor bili!

Vrhovno sodišče skupaj z vsemi spoštovanimi Sodišči v predhodnih postopkih kar preveč samovoljno obravnava 51. člen ZASP: ni mogoče zanikati dejstva, da tudi v uradno prečiščenemu besedilu od 23. februarja 2007 v tem členu sploh ni omenjeno glasbeno področje in s tem v zvezi tudi nekašna "gramatikalna razlaga" ne more prav nič spremeniti ob dejstvu, da poleg vsega Sodišča razsojajo v nasprotju z zakonitimi interesi avtorja. Pravilno razumljeno torej Sodišča sploh ne bi smela izhajati iz lastne, torej take "gramatikalne" razlage zakona, ki nesorazmerno posega v uveljavljanje pravic intelektualne lastnine tožitelja, torej v nerazumni meri posega v njegove moralne in premoženjske koristi. Poleg tega spoštovano Vrhovno sodišče, kot tudi vsa spoštovana Sodišča v predhodneih postopkih, enostavno in zanje nadvse praktično zanikajo vsebino 50. člena ZASP pod alinejo (4), v katerem je zapisano, da "Reproduciranje" (torej uporaba grafičnih predstavitev notacij, spoštovana Sodišča bi dejala "citanje") " ... ni dovoljeno glede ... grafičnih izdaj

- 7 -

MILAN STIBILJ

- 7 -

glasbenih del ... “ (kar tudi zakonsko pomeni, da je reproduciranje grafičnih glasbenih zapisov prepovedano!), pri čemer dodatno sploh ni omenjen možni obseg oz. število uporabljenih reprodukcij, saj sploh brez dovoljenja avtorja ali njegovega založnika kakršnakoli uporaba enostavno ni mogoča. Razmišljanje spoštovanega Vrhovnega sodišča in vseh ostalih spoštovanih Sodišč v tako razvlečenemu sodnemu procesu je očitno preobremenjeno z napačnim razumevanjem pojma “citat” in z res očitno nalogo zunanjih činiteljev, da izpeljejo “prejudic”, ki bi v bodoče omogočil praktično prosto in težko tožljivo krajo intelektualne lastnine, to je grafičnih reprodukcij na področju slovenskega založništva.

Težko je tožeči stranki obravnavati take in podobne trditve v stilu nekakšnega literarno-umetniškega nakladanja v pravnem dokumentu spoštovanega Vrhovnega sodišča. Tožeča stranka vsekakor pričakuje in želi, da bi bilo mogoče razpravljati o pravnem problemu na osnovi jasno postavljene vsebine Zakona o avtorski in sorodnih pravicah.

Pod točko 8:

Spoštovano Vrhovno sodišče je enostavno zavrglo sicer pravilno (preko pravne zastopnice) predani pismeni prispevek tožitelja, s čimer je jasno pokazalo, da zanj pred zakonom niso vsi enaki, kar pomeni, da po mnenju spoštovanega Vrhovnega sodišča tožeči stranki ni zagotovljena oz. je onemogočena pravica do kakršnekoli oblike pritožbe in si tako privošči celo zanikanje veljave Ustave Republike Slovenije.

Osebnostno se tožeči stranki ne zdi potrebno navajati nadaljne dokaze o strokovno ničnem sodnem postopku. Po določilu 125. člena Ustave RS so sodniki “vezani na ustavo in zakon”, kar se pa na naših sodiščih očitno ne uresničuje. V nadaljevanju je zato dolžna navesti kršitve slovenske zakonodaje, ki so si jo po njenem mnenju dovolila po vrsti vsa udeležena spoštovana Sodišča na vseh ravneh:

- Spoštovana Sodišča niso upoštevala tudi od Republike Slovenije sprejete Deklaracije o človeških pravicah Združenih narodov, ki med drugim določa, da se nikomur ne sme vzeti njegove lastnine.
- Spoštovana Sodišča so zlonamerno prezrla Ustavo Republike Slovenije, ki določa isto, kot v predhodni alineji in tudi vsa določila, ki so navedena zgoraj pod točkama 6 in 7.
- Spoštovana Sodišča so prezrla 4. člen ZASP, ki pravi, da “ostane varstvo avtorske pravice neokrnjeno in se ne sme na noben način vanj posegati”.
- Spoštovana Sodišča so namenoma prezrle 5. člen ZASP, ki pravi, da so “Avtorska dela ... individualne intelektualne stvaritve s področja ... umetnosti” ... “med katera sodijo “glasbena dela ...”.

- 8 -

MILAN STIBILJ

- 8 -

- Spoštovana Sodišča so zlonamerno prezrla 6. člen ZASP, ki pravi, da "Osnutek, sestavni deli in naslov avtorskega dela, ki so sami po sebi individualne intelektualne stvaritve, uživajo enako varstvo kot samo delo".
- Spoštovana Sodišča so zlonamerno prezrla 21. člen ZASP, ki pravi: "Materialne avtorske pravice varujejo premoženjske interese avtorja s tem, da avtor izključno dovoljuje ali prepoveduje uporabo svojega dela".
- Spoštovana Sodišča so zlonamerno prezrla 22. člen ZASP, ki navaja, da "Uporaba dela v telesni obliki obsega ... pravico reproduciranja", pri čemer v 23. členu navaja: "Delo se reproducira zlasti v obliki grafičnega razmnoževanja".
- Spoštovana Sodišča so nadalje namenoma prezrla tudi 40. člen ZASP, ki navaja, da je Avtorska pravica ... neodvisna in skladna z lastninsko pravico ... "
- Spoštovana Sodišča so iz Zakona o avtorski in sorodnih pravicah napačno obravnavala 51. člen, ki govori o citatih in sploh ne omenja glasbenega področja, so pa očitno zlonamerno prezrle 50. člen, ki določa, da "Reproduciranje ... ni dovoljeno... glede grafičnih izdaj glasbenih del", kar je mogoče povzeti tudi iz dostopnih prilog.
- Spoštovana Sodišča so očitno namenoma prezrla 80. člen ZASP, ki pravi, da morajo biti "Pravni posli, s katerimi se prenašajo materialne avtorske pravice ... v pisni obliki ..." in da "se sporne ali nejasne določbe posla razlagajo v korist avtorja".
- Že v predhodni razpravi je spoštovana sodnica Majda Irt na zahtevo predstavnika tožene stranke Mitja Jelenič Novak že na osnovi predloga tožeče stranke sprejeto začasno odredbo za prepoved razprodajanja publikacije brez vsake utemeljitve preklicala in s tem prezrla 170. člen ZASP, po mnenju tožeče stranke prekoračila svoja sodna pooblastila in tako zlonamerno povzročila avtorju dodatno materialno in moralno škodo.

Na osnovi gornjih ugotovitev prosim vse udeleženske tega procesa, da se seznanijo s pismenim materialom celotne dejavnosti, s strani spoštovanih Sodišč na vseh stopnjah s strokovno in materialno spekulativnostjo obremenjenega postopka ter ob časovno po nepotrebnim do onemoglosti razvlečenim že petletnim procesom, pri katerem tožena stranka uspešno vsiljuje sodiščem nekakšna mnenja brez vsake pravne osnove in brez vsakega dokaza ali vsaj približno dokazljive utemeljitve, ki jih spoštovana Sodišča (brez možnosti, da bi tožeči stranki sploh omogočila predstaviti svoje res številne pismene dokaze iz tozadevne domače in tuje prakse) po mnenju tožnika nekritično in v nasprotju z pravno kulturo (ki gotovo še nekje obstaja)

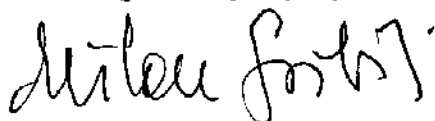
- 9 -

MILAN STIBILJ

- 9 -

enostavno drug od drugega prevzemajo, saj očitno delujejo na ravni skrajnega komercialnega interesa, brez sodne morale in brez najmanjšega upoštevanja moralnih in materialnih problemov tožitelja ter njegovih pretrpljenih duševnih bolečin ob očitnem zaničevanju njegove vedno in povsod priznane intelektualne dejavnosti in delovnega napa pri zahtevnem ustvarjalnem delu.

Na koncu pa iz obravnavanega sodnega postopka ostaja za tožečo stranko vrsta bolečih vprašanj: ali so spoštovana slovenska Sodišča s svojim umetniško-literarnim stilom nakladanja o sicer pravnih in zakonsko odločujočih problemih pravno izprijena, nepoštena, ali so podkupljiva, saj si v odnosu do veljavne slovenske zakonodaje privoščijo pravo morijo po slovenskih zakonskih členih in to le zato, vprašanje se dobesedno vsiljuje, da zadovoljijo nekakšno kramarsko mentaliteto svojih prišepetalcev! In: ali imamo torej tudi po sodnijah rudniške rove, ki jih je treba napolniti s pokopanimi člani slovenske zakonodaje? In še: ali niso taki postopki odločilni sodni prispevek za "pot nazaj v barbarstvo" slovenskega družbenega življenja, kot je opozoril predsednik Republike Slovenije v svojem govoru ob proslavi šestdesetletnice svetovnega uveljavljanja človekovih pravic dne 10. novembra lanskega leta?

Ljubljana, 26.aprila 2009

Priloge:

- 1) Sklep Vrhovnega sodišča od 12.03.2009,
- 2) Prikaz dejavnosti tožene stranke na spletni strani Arhiva Republike Slovenije,
- 3) Prikaz pomena izraza "citat" v različnih slovarjih in leksikonih,
- 4) Razmišljanja o zaščiti avtorskih pravic,
- 5) Nemška pravna razlaga na spletu, ki obravnava pojem grafične reprodukcije glasbenih zapisov (<http://www.remus.jura.uni-sb.de>),
- 6) Pismo odvetnice Društva slovenskih skladateljev in odgovor nanj,
- 7) Dopisovanje z Avtorsko agencijo Slovenije, ki je ostalo brez odgovora,
- 8) Prikazi dovoljenj za uporabo grafičnih reprodukcij glasbenih zapisov v praksi na mednarodni ravni (MUSIK UND KIRCHE, zvezek 5/2002; LISTEN University of California at Berkely - 1972) in v Jugoslaviji (ZVUK, jugoslovanska muzička revija - 1966).

Številka: Up-133/09 - 5
Datum: 9. 11. 2009

SKLEP

Senat Ustavnega sodišča je v postopku za preizkus ustavne pritožbe, ki jo je vložil Milan Stibilj, Ljubljana, ki ga zastopa Marija Bele Vatovec, odvetnica v Ljubljani, na seji 9. novembra 2009

sklenil:

Ustavna pritožba zoper sodbo Vrhovnega sodišča št. II Ips 276/2006 z dne 9. 10. 2008 v zvezi s sodbo Višjega sodišča v Ljubljani št. II Cp 389/2005 z dne 14. 12. 2005 in s sodbo Okrožnega sodišča v Ljubljani št. P 2817/2002 z dne 22. 10. 2004 se ne sprejme.

* * *

Senat ustavne pritožbe ni sprejel v obravnavo, ker zatrjevane kršitve človekovih pravic ali temeljnih svoboščin niso podane.

Senat je ta sklep sprejel na podlagi drugega odstavka 55.b člena Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 – ur. p. b. – ZUstS) ter prve alineje tretjega odstavka 46. člena Poslovnika Ustavnega sodišča (Uradni list RS, št. 86/07) v sestavi: predsednik senata Jan Zobec ter člana mag. Marija Krisper Kramberger in Jože Tratnik. Sklep je sprejel soglasno.

Jan Zobec
Predsednik senata

Milan Stibilj

Spoštovani gospod Jan Zobec, predsednik sodnega senata
Ustavno sodišče Republike Slovenije
1000 Ljubljana
Beethovnova ulica 10

22. novembra 2009

Spoštovani gospod sodnik Ustavnega sodišča Republike Slovenije,

prejel sem vaš dopis št. Up-133/09 od 9.11.2009. Pismo z podpisom v obliki nekakšne čačke je po mojem mnenju ceneni pisarniški izdelek, prav nič na ravni, ki je za spoštovano Ustavno sodišče Republike Slovenije vsekakor nezamenljiva nujnost in sploh sem prepričan, da ga vi, spoštovani gospod sodnik, sploh niste niti videli. Saj ga kot strokovnjak na področju pravne kulture gotovo tudi ne bi mogli odobriti in dovoliti njegovo pošiljanje izven spoštovanega Sodišča in s tem v vednost javnosti. Ali pa?

V dopisu manjka ime in naslov tožene stranke in tudi moj vsebinsko vsekakor spodoben pismeni prispevek sploh ni omenjen, pa sem v njem vendarle prosil za razjasnitev nekaterih sklepov, ki po mojem mnenju z vrsto že pred tem predloženih primerov in dokazov potrjuje sum tožeče stranke, da naša, to je slovenska sodna sodna oblast, praktično sploh ni seznanjena z vsebinskimi pomeni veljavne slovenske zakonodaje, saj si v končnem nasledku privoščijo celo odločitve, ki je težko kaj drugega, kot so bile v naši preteklosti prosule nacionalizacije privatne lastnine; v mojem primeru je to praktično nacionalizacija mojega skladateljskega opusa, kar je v nesprejemljivem nasprotju do veljavne slovenske zakonodaje. Iz tega dejstva namreč izhaja praktično s strani sodišč do onemoglosti razvlečen sodni postopek, ki ga ta podpirajo enostavno s sprotnim ukinjanjem že omenjenih pravnih določil skupaj z bolešno samovoljnimi vsebinskimi spremembami (obravnavna pomena izraza „citat“) veljavne slovenske zakonodaje ter s poslušnim sledenjem zahtev tožene stranke ob onemogočanju enakopravnega sodelovanja tožeče stranke na sodnih razpravah, kar je vse navedeno v mojih dopisih, ki za spoštovana sodišča enostavno sploh ne obstajajo, saj ta po vrsti (prav tako kot spoštovano Ustavno sodišče) odklanjajo pravilno, v okviru pritožbe preko pravne zastopnice predane dokumente tožeče stranke. Sodišča se tako vztrajno in „uspešno“ izogibajo vsakemu soočanju s stališči tožeče stranke in njenimi predloženimi dokazili, kar je za slovensko pravno oblast vsekakor obžalovanja vredno postopanje. Ustavno sodišče vsekakor mora zavzeti stališče do v Ustavni pritožbi navedenih kršitev človekovih pravic in temeljnih svoboščin in ne graditi sodb na potvorjenih dejstvih dosedajnega pravnega postopka!

Seveda je enostavno sprejemati odločitve po vzorcu nekdanje totalitaristične oblasti, za katere nihče ni odgovarjal in za katere, prav tako, kot v obravnavanem sklepu, ni potrebna nobena strokovna utemeljitev. Skrivanje za pojmom neodvisnega sodstva je v tem primeru prav brutalno izkoriščeno, saj omogoča samovoljnost, ki si je sodišče ob vsem poudarjanju svoje neodvisnosti vsekakor ne bi smelo privoščiti.

V prilogi vam pošiljam le majhen del dokumentacije, ki jo očitno ne poznate.

Priporočeno s povratnico

- Priloge: št. 1 - Dopis Ustavnega sodišča od 9.11.2009
št. 2 - Vloga na naslov Ustavnega sodišča od 2.2.2009
št. 3 - Mnenje o postopku (M. Stibilj, januar 2009)
št. 4 - Obravnavna pomena izraza „citat“
št. 5 - Bernska konvencija / The Protection of ... artistic Works
št. 6 - Evropska konvencija: „Nikomur ne sme biti premoženje odvzeto“
št. 7 - Predstavitev delovanja tožeče stranke (Arhiv Republike Slovenije)

REPUBLIKA SLOVENIJA
USTAVNO SODIŠČE

Številka: Up-133/09-7

Datum: 10. 12. 2009

Gospod Milan Stibilj
Grablovičeva 28

4202 NAKLO

ZADEVA: Ustavna pritožba zoper sodbo Vrhovnega sodišča št. II Ips 276/2006 z dne 9. 10. 2008 v zvezi s sodbo Višjega sodišča v Ljubljani št. II Cp 389/2005 z dne 14. 12. 2005 in s sodbo Okrožnega sodišča v Ljubljani št. P 2817/2002 z dne 22. 10. 2004

Po odredbi predsednika senata Ustavnega sodišča za preizkus ustavnih pritožb s področja civilnopravnih zadev Jana Zobca Vam sporočam, da je Ustavno sodišče prejelo Vaš dopis, v katerem sporočate svoje mnenje o sklepu Ustavnega sodišča št. Up-133/09 z dne 9. 11. 2009, s katerim je senat Ustavnega sodišča odločil o Vaši ustavni pritožbi.

V zvezi z Vašim dopisom Vam lahko posredujem le splošno pojasnilo, da Ustavno sodišče po končanih zadevah ne daje dodatnih pojasnil in obrazložitev svojih odločitev, ter da zoper sklepe Ustavnega sodišča v skladu s četrtem odstavkom 41. člena Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 – ur. p. b.) ni dovoljena pritožba.

S spoštovanjem.

N. Stele

Nataša Stele

Pomočnica generalne sekretarke

Milan Stibilj

Spoštovani gospod Jan Zobec
Ustavno sodišče Republike Slovenije
1000 Ljubljana
Beethovnova ulica 10

13. marec 2011

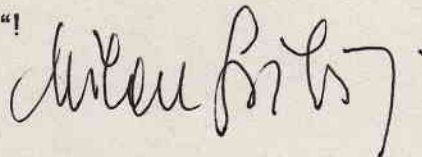
Spoštovani gospod sodnik Ustavnega sodišča Republike Slovenije,

pošiljam vam fotokopijo dopisa od novembra 2009, na katerega se vam ni zdelo potrebno odgovoriti, pa vam zato pošiljam še posnetek mojega osebnega življenjepisa, v katerem so posebno obravnavane moje žalostne izkušnje nepravnih postopkov naše pravne oblasti.

Prosim vas za vašo opredelitev do predlaganega besedila, ki zaenkrat še ni javno dostopen. Seveda sprejemam le vaše mnenje z vašim lastnoročnim podpisom in nikakršni dopis katerekoli neodgovorne uradnice.

Kolikor v 10 dneh ne bom prejel vašega ustreznega odgovora (kar je pri nas sicer že običajna praksa), bo to pomenilo, da je vsebina mojega življenjepisa takorekoč uradno potrjena tudi z vaše strani.

Želim vam „lep dan“!

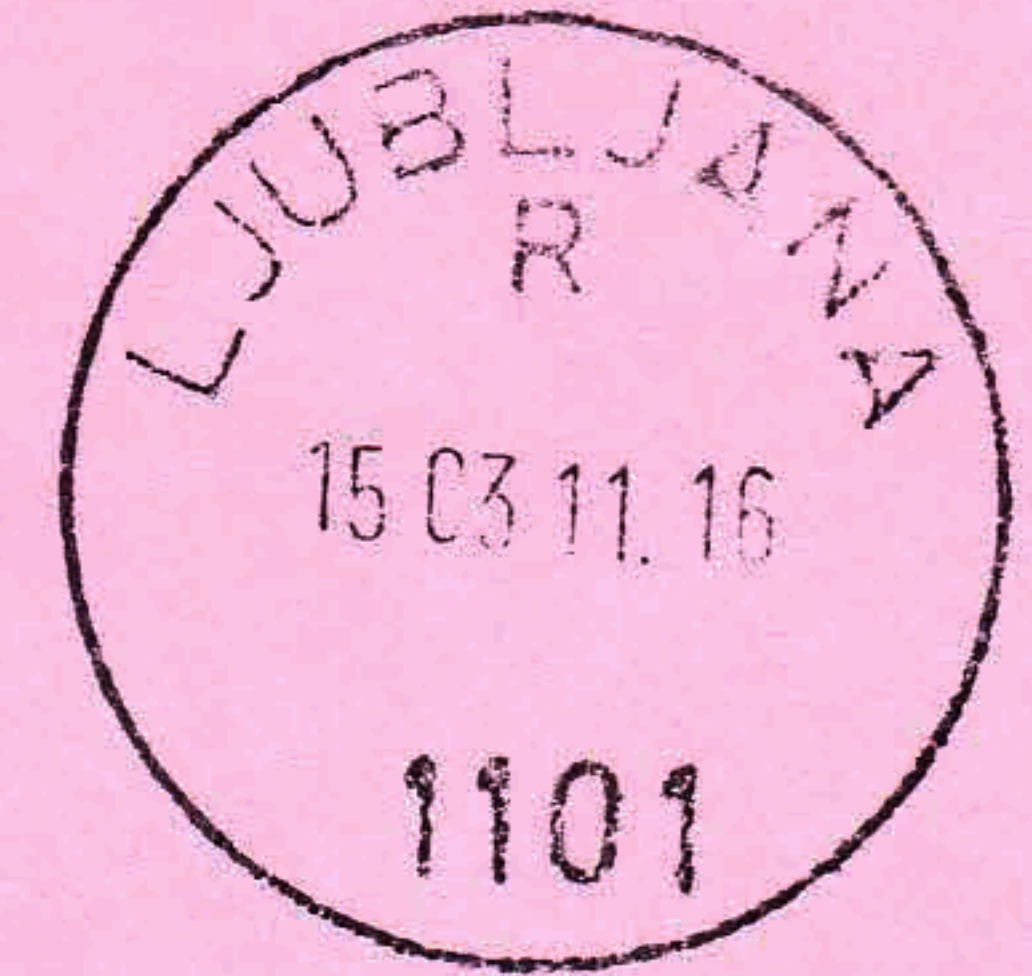
Priporočeno z povratnico
Priloga: CD „Milan Stibilj“

Sprejemna pošta Office of posting		Datum Date	
11014		14. 3. 11	
Naslovnik pošiljke Addressee of the item			
JAN ZOBEC USTAVNO SODIŠČE RS, BEETHOVNOVA 10 / 1000 Ljubljana			
Vrsta pošiljke/ Nature of the item			
☒ Priporočeno pismo Registered Letter	☐ Vrednostno pismo Insured Letter	☐ Paket Parcel	☐
☐ Prednostno Priority			
Številka pošiljke/ No of item		Znesek Amount	
2A 10276 001 59			
☐ Poštna nakaznica Postal money order	Znesek Amount		

A.R.

Službeno
On postal service
Žig pošte, ki vrača povratnico
Stamp of the office returning the advice

[Handwritten signature]

Izpolni naslovna pošta/ To be completed at the point of destination

Ta pošiljka je bila pravilno/ The item mentioned above has been duly

Vročena
Delivered

Izplačana
Paid

Datum in podpis
Date and signature*

Ime in priimek prejemnika z velikimi tiskanimi črkami - velja samo za mednarodne pošiljke
Name of recipient in capital letters

15. 3. 11 *[Signature]*

Prednostno
Priority

Vrniti
Return to

Ime in priimek
Name

MILAN STIBILJ

Ulica in številka
Street and No

GRABLOVIČEVA 28

Kraj in država
Locality and country

1000 LJUBLJANA

Pošiljatelj/ To be filled in by the sender

*To obvestilo lahko podpiše naslovnik ali v skladu s predpisi naslovne države druga pooblaščená osoba ali delavec naslovne pošte.
 *This advice may be signed by the addressee or, if the regulations of the country of destination so provide, by another authorized person or by the official of the office of destination.

brez odgovora